अथ द्वितीयोऽनुवाकः।

द्वितीयेऽनुवाके प्रथमामृचमाह। "उदेहि वाजिन्यो अश्व-श्वन्तः। इदꣳ राष्ट्रमाविश सूनृतावत्। यो रोहितो विश्वमिदं जजान। स नो राष्ट्रेषु सुधितान्दधातु" इति। हे वाजिन् अश्वमेधे कर्म्मणि प्रयुज्यमाने हे अश्व उदेहि जलमध्यादुद्गच्छ। अत्रा-श्वमेधे भारद्वाजसूत्रम्, अश्वमपोऽवगाह्य स्नापयित्वा समूह्य ततो ह्यस्तारमनुदकमुदानयति उदेहि वाजिन्नित्यष्टाभिरिति। अतोऽत्राश्वमेधगतमश्वं सम्बोध्योच्यते, योऽयमश्वो अश्वन्त-र्वर्त्तते स त्वमुदेहि उद्गत्या च सूनृतावत् प्रीतियुक्तं इदं राष्ट्र-माविश। इहास्यतामिह भुज्यतामित्येवंरूपा वाणी सूनृता। अस्य चाश्वस्य प्रजापतिजन्यत्वमेव न तद्रूपत्वमुपचर्य्यं प्रशस्यते। योऽश्वः स्वकारणभूतप्रजापतिरूपेण रजोगुणयुक्ताद्रोहितः सन् इदं विश्वं जजान उत्पादयामास स प्रजापतिरूपोऽश्वो नो-ऽस्मान् तेषु राष्ट्रेषु सुधितान् सुखयुक्तान् कृत्वा स्थापयतु॥

अथ द्वितीयामाह। "रोहꣳ रोहꣳ रोहित आरुरोह। प्रजाभिर्वृद्धिं जनुषामुपस्थम्। ताभिः सꣳरब्धो अविदत् ष-डुर्व्वीः। गातुं प्रपश्यन्निह राष्ट्रमाहाः" इति। हे रोहित रोहिद्वर्णप्रजापतिस्वरूप अश्व रोहं रोहं भोगं भोगं स्वर्गभोगम् आरुरोह आरोहणं कुरु। काभिः, प्रजाभिः सह। कमिव, वृद्धिमिच्छतां प्रजानां सम्बन्धि उपस्थं प्रत्यारोहणमिव। ताभिः प्रजाभिः सह संरब्धः उत्साहयुक्तः सन् षडुर्व्वीरवि-